

Beretn. ang. den XV. internationale Arbejdskonference i Genève 1931.

2. International Samvirken med Hensyn til Arbejdernes Udvandring og Indvandring.
3. Arbejdsløshedsforsikring.
4. Iværksættelse af offentlige Arbejder.

I Overensstemmelse hermed foreslaas det i Rapporten, at Konferencen skal opfordre det internationale Arbejdsbureaus Styrelsesraad til

1. at indkalde en Konference af sagkyndige med det Formaal at søge tilvejebragt Samarbejde mellem de forskellige nationale Systemer for Arbejdsanvisning, som omhandles i Bestemmelserne i Art. 2 i Washington-Konventionen 1919 om Arbejdsløshed;
2. at paalægge sin Udvandringskommission at undersøge, hvilke Foranstaltninger der i nær Fremtid vil kunne iværksættes til Fremme af Udvandring og Udnyttelse af uopdyrket Land;
3. at overveje, om Spørgsmaalet angaaende Arbejdsløshedsforsikring kan sættes paa Dagsordenen for en af de førstkommende Arbejdskonferencer;
4. at træffe Foranstaltning til Samarbejde mellem det internationale Arbejdsbureau og Folkeforbundets kompetente Organer med Hensyn til den Politik, der bør følges ved Iværksættelse af offentlige Arbejder (saavel nationale som internationale).

Rapporten behandlede endvidere Problemerne om *kortere Arbejdstid og højere Lønninger* i Relation til Arbejdsløsheden. Under Forhandlingerne i Styrelsesraadet angaaende Arbejdsløsheds-krisen havde der vist sig divergerende Opfattelser af disse Spørgsmaal, idet Arbejderne gjorde gældende, at kortere Arbejdstid og Forhøjelse af Arbejdslønnen i de Lande, hvor den er utilstrækkelig, vilde bidrage til Genoprettelse af den økonomiske Ligevægt og Formindskelse af Arbejdsløsheden, hvorimod Arbejdsgiverne hævdede, at disse Foranstaltninger blot yderligere vilde forværre Krisesituationen, og at Bestræbelserne i Stedet for burde gaa ud paa at nedsætte Produktionsomkostningerne og Omkostningerne ved Varefordelingen.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Arbejdstiden hævdes det i Rapporten, at det maa kunne betragtes som fastslaaet, at Arbejdsløshed i mange Tilfælde skyldes, at Arbejdstiden ikke er nedsat tilstrækkeligt i Forhold til Industriens Udvikling, og at det derfor er nødvendigt, at der udfoldes yderligere internationale Bestræbelser for at opnaa almindelig Ratifikation af Washington-Konventionen om 8 Timers Arbejdsdag, fælles internationale Bestemmelser angaaende Overarbejde og Fastsættelse af en Arbejdsdag paa under 8 Timer som Standard for visse Industrier.

I Rapporten tages ikke Standpunkt til, om Lønpolitikken bør føres i Retning af Tilvejebringelse af højere Arbejdslønninger, idet det anføres, at det store og komplicerede Spørgsmaal om, hvorvidt den nuværende almindelige Depression for en Del skyldes, at Lønniveauet er tvunget for højt op eller det modsatte: at Lønniveauet i nogle Lande ligger for lavt, endnu ikke er saadan afklaret, at man kan danne sig nogen endelig Mening derom. Det fremhæves imidlertid i Rapporten, at det er paakrævet at fortsætte disse Undersøgelser for at komme til Klarhed over, efter hvilke Linier Lønpolitikken maa føres, hvis den skal kunne bidrage til Løsningen af Tilvejebringelse af økonomisk Ligevægt, i hvilken Henseende det anføres, at dette Problem opstaar ved Fordelingen af Industriens Udbytte mellem Arbejde og Kapital, ved hvilken der maa tages Hensyn paa den ene Side til Industriens Krav paa Kapital til Vedligeholdelse og Forbedring af Anlæg, og paa den anden Side til Forbrugernes Købeevne.

Forhandlingerne om Direktørens Rapport — under hvilke Forhandlinger de almindelige Spørgsmaal, der ikke angaar Dagsordenens specielle Spørgsmaal, kommer under Debat — strakte sig over 8 Plenarmøder og angik i det væsentlige de Spørgsmaal,